

mæssige. Ja, paa visse Omraader beror de naturligvis paa et Skøn; det gælder saaledes, naar der spørges, om man skal tildele Bagernes og Konditorernes Virksomhed det Kvantum pr. Kvartal og pr. Aar, som er nævnt, eller om man maaske skal beskære det noget. Her er der tildelt de paagældende lidt mere, end de har haft i det forløbne Aar. Men der er andre Tal, som ikke er skønmæssige, som er rent beregningsmæssige: saa og saa meget mere kræver Rationeringen, og det er de store Tal, det er dem, der batter noget. Endelig tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem vil erkende, at man ikke kan lade Husdyr, som er nødvendige, men som lever i Byerne og overhovedet paa Steder, hvor der ikke er Jord, have saa trænge, saa elendige, ja, saadanne Sultekaar, som de havde i Fjor. Da kunde man sige: det er nødvendigt, fordi Landets Høst har været elendig, men man kan ikke, naar Høsten er saa god som i Aar, lade en for hele Landets Erhverv og Virksomhed saa nødvendig Bestand som Hestene udenfor Landbruget lide saadanne Sultekaar, som de har. Landbrugerne kan ikke under nogen som helst Omstændighed med den Kærlighed, som de har til Dyr, forsvare, at man, naar der er Korn i Landet, lader Hestene udenfor Landbruget leve under saadanne Kaar, som de har haft i Aar. Man kunde gøre det, naar der var Nødstilstand, men ikke ellers. Jeg maa derfor fastholde Tallene i den Plan, som Administrationen har udarbejdet, og om hvilken jeg vel ved — det har jeg ogsaa udtrykkelig sagt —, at den ikke har været behandlet i Ernæringsraadet, men som dog er udarbejdet i nøje Kontakt med Ernæringsraadets Medlemmer, ogsaa med nogle det ærede Medlem meget nærstaaende Medlemmer af Ernæringsraadet. Disse Tal maa jeg, som sagt, fastholde og hævde, at det gaar ikke an og slet ikke nu at foretage saadanne Forandringer, som der er foreslaaet.

Jeg har dermed besvaret det ærede Medlems Spørgsmaal om, hvordan det kan være, at der i Aar er forbrugt mindre, end der er budgetteret for næste Aar. Det er dels paa Grund af, at der er brugt for lidt i det forløbne Aar, saa lidt, at vi ikke kan være bekendt at byde lignende Vilkaar igen, dels fordi der er forbrugt mere i indeværende Aar, som Tallene viser, og hvad Forpagter Ulrich meget rigtigt har gjort opmærksom paa, idet der var skjulte Reserver paa Steder, hvor man ikke vidste, at de fandtes, og hvor man heller ikke havde Forpligtelse til at vente, at de fandtes. Endelig siger det ærede Medlem (Jørgen Jensen) om Overenskomsten med Norge, at den

Million, som skal afleveres dertil ikke repræsenterer noget nyt, og at han derfor ikke forstaar, hvorfor dette Punkt drages frem. Jeg havde ikke af et saa intelligent Medlem ventet en saadan Paastand. Grunden til, at jeg bad om Udsættelse af Sagens Behandling, indtil Overenskomsten blev kendt, var, at man selvfølgelig ikke kunde tale om dette Spørgsmaal, førend Overenskomsten forelaa. Den Gang Kornloven behandlede her, var Forholdet det, at vi ønskede at kunne have Korn til Vareudveksling, og jeg beklagede meget, at man den Gang formindskede Muligheden for at levere Kornet og have saa meget som muligt til Vareudveksling. Det var imidlertid den Gang til syvende og sidst en frivillig Sag, om vi leverede det eller ej, vi kunde undlade at gøre det. Men det ærede Medlem ved, at saaledes er Forholdet ikke mere. Leveringen af dette Korn til Norge er en sideordnet Opgave til de hjemlige, som maa løses, og med Hensyn til hvilken der overhovedet ikke kan være Tale om, at den ikke bliver opfyldt. Det er en Forpligtelse, som hviler paa os, det ærede Medlem ved hvorfor, kender alle Enkeltheder i saa Henseende og ved, hvilken Betydning det har haft. Nu foreligger der i Virkeligheden en helt ny Situation. Denne Million maa leveres, og derfor maa vi have Sikkerhed for, at den er til Stede.

Det ærede Medlem (Jørgen Jensen) søgte at imødegaa min Henvisning til, at han selv i Udvalget i Fjor har udtalt, at Lovens Formaal var at skaffe 7,75 Mill. Tønder og senere, efter Landstingets Behandling, 7,65 Mill. Tønder, til Statens Lagre. Det søger han nu at imødegaa ved nogle Bemærkninger om, at Ligningen talmæssigt vil indbringe 9,2 Mill. Tønder, før noget som helst Fradrag bliver foretaget, og det ærede Medlem siger, at der staar i Loven, at der skal være 7,65 Mill. Tønder. Det ærede Medlem ved imidlertid godt, at der ikke vil indkomme 9,2 Millioner, for der vil indkomme 9,2 Millioner minus Fradragene i Henhold til § 7, i Henhold til Bestemmelsen om Grisene og i Henhold til Paragraffen om Forbeholdsretten. Dette vil altsammen medføre, at der ikke indkommer 9,2 Mill. Tønder, men det Kvantum, som jeg nævnte, nemlig 7,8 Millioner, og det er lige ved det Antal Tønder, som Kornloven har fastsat, der skal være paa Statens Lagre. Det ærede Medlem vil dog vel ikke paastaa, at vi i Fjor sagde som saa: Vi skal have 7,65 Millioner paa Papiret og maaske 6 Millioner paa Statens Lagre. Nej, vi sagde: Vi skal have 7,65 Millioner i Statens Lagre; det var